Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (druhého senátu)

7. dubna 2022 *

„Řízení o předběžné otázce – Zemědělství – Společná zemědělská politika – Režimy přímých podpor – Společná pravidla – Režim jednotné platby na plochu – Nařízení (ES) č. 73/2009 – Článek 2 písm. c) – Pojem ‚zemědělská činnost' – Článek 35 – Nařízení (ES) č. 1122/2009 – Vnitrostátní právní úprava, která ukládá povinnost předložit právní titul dokládající právo užívat zemědělský pozemek poskytnutý zemědělci na základě koncesní smlouvy a podmiňuje platnost takové smlouvy tím, že budoucí koncesionář má postavení chovatele nebo vlastníka zvířat – Držitel koncese k pastvině, který uzavřel smlouvu o spolupráci s chovateli zvířat – Překážka věci pravomocně rozsouzené"

Ve věci C-116/20,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Curtea de Apel Timişoara (odvolací soud v Temešváru, Rumunsko) ze dne 6. února 2020, došlým Soudnímu dvoru dne 28. února 2020, v řízení

SC Avio Lucos SRL

proti

Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură – Centrul județean Dolj,

Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură (APIA) – Aparat Central,

SOUDNÍ DVŮR (druhý senát),

ve složení A. Arabadžev, předseda prvního senátu vykonávající funkci předsedy druhého senátu, I. Ziemele (zpravodajka), T. von Danwitz, P. G. Xuereb a A. Kumin, soudci,

generální advokát: A. Rantos,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

– za SC Avio Lucos SRL M. Gornoviceanu, avocate,

* Jednací jazyk: rumunština.

– za Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură – Centrul județean Dolj N. S. Răducanem, jako zmocněncem,

– za rumunskou vládu E. Gane a A. Rotăreanu, jako zmocněnkyněmi,

– za německou vládu J. Möllerem a S. Heimerl, jako zmocněnci,

– za francouzskou vládu A.-L. Desjonquères, C. Mosser a W. Zemamtou, jako zmocněnci,

– za italskou vládu G. Palmieri, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s L. Vignato a R. Guizzi, avvocati dello Stato,

– za Evropskou komisi A. Saukou a A. Biolanem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 2. září 2021,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká zaprvé výkladu nařízení Rady (ES) č. 73/2009 ze dne 19. ledna 2009, kterým se stanoví společná pravidla pro režimy přímých podpor v rámci společné zemědělské politiky a kterým se zavádějí některé režimy podpor pro zemědělce a kterým se mění nařízení (ES) č. 1290/2005, (ES) č. 247/2006, (ES) č. 378/2007 a zrušuje nařízení (ES) č. 1782/2003 (Úř. věst. 2009, L 30, s. 16), ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1310/2013 ze dne 17. prosince 2013 (Úř. věst. 2013, L 347, s. 865) (dále jen „nařízení č. 73/2009“), zadruhé výkladu nařízení Komise (ES) č. 1122/2009 ze dne 30. listopadu 2009, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení č. 73/2009, pokud jde o podmíněnost, modulaci a integrovaný administrativní a kontrolní systém v rámci režimů přímých podpor pro zemědělce stanovených v uvedeném nařízení, a k nařízení Rady (ES) č. 1234/2007, pokud jde o podmíněnost v rámci režimu přímé podpory pro odvětví vína (Úř. věst. 2009, L 316, s. 65), a zatřetí zásady věci pravomocně rozsouzené.

2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi společností SC Avio Lucos SRL na straně jedné a Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură – Centrul județean Dolj (zemědělská platební a intervenční agentura – krajské středisko Dolj, Rumunsko) a Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură (APIA) – Aparat Central (zemědělská platební a intervenční agentura – ústředí, Rumunsko) (dále společně jen „APIA“) na straně druhé ve věci žádosti vrácení finanční podpory, kterou APIA poskytla společnosti Avio Lucos v rámci režimu jednotné platby na plochu pro rok 2014.

Právní rámec

Unijní právo

Nařízení (ES) č. 1254/1999

3 Článek 12 nařízení Rady (ES) č. 1254/1999 ze dne 17. května 1999 o společné organizaci trhu s hovězím a telecím masem (Úř. věst. 1999, L 160, s. 21; Zvl. vyd. 03/25, s. 339) v odstavci 2 stanovil:

„Při stanovení intenzity chovu na zemědělský podnik se zohlední:

[…]

b) krmná plocha ve smyslu plochy zemědělského podniku, kterou lze po celý kalendářní rok využívat pro chov skotu, ovcí a/nebo koz. […]

[…]“

4 Článek 12 byl zrušen nařízením Rady (ES) č. 1782/2003 ze dne 29. září 2003, kterým se stanoví společná pravidla pro režimy přímých podpor v rámci společné zemědělské politiky a kterým se zavádějí některé režimy podpor pro zemědělce a kterým se mění nařízení (EHS) č. 2019/93, (ES) č. 1452/2001, (ES) č. 1453/2001, (ES) č. 1454/2001, (ES) č. 1868/94, (ES) č. 1251/1999, (ES) č. 1254/1999, (ES) č. 1673/2000, (EHS) č. 2358/71 a (ES) č. 2529/2001 (Úř. věst 2003, L 270, s. 1; Zvl. vyd. 03/40, s. 269), ještě předtím, než bylo zrušeno samotné nařízení č. 1254/1999 nařízením Rady (ES) č. 1234/2007 ze dne 22. října 2007, kterým se stanoví společná organizace zemědělských trhů a zvláštní ustanovení pro některé zemědělské produkty („jednotné nařízení o společné organizaci trhů“) (Úř. věst. 2007, L 299, s. 1).

Nařízení č. 1782/2003

5 Článek 44 nařízení č. 1782/2003, nadepsaný „Použití platebních nároků“, v odstavcích 2 a 3 stanovil:

„2. ‚Hektarem, na který lze poskytnout podporu,‘ se rozumí jakákoli zemědělská plocha zemědělského podniku kromě ploch, na nichž jsou lesy nebo které jsou vyčleněny pro nezemědělskou činnost.

3. Zemědělec ohlásí pozemky odpovídající ploše, na kterou se váže platební nárok. S výjimkou případů vyšší moci nebo mimořádných okolností musí mít zemědělec tyto pozemky k dispozici […]“

6 Nařízení č. 1782/2003 bylo zrušeno nařízením č. 73/2009.

Nařízení č. 73/2009

7 Body 4, 7, 23 a 25 odůvodnění nařízení č. 73/2009 zněly:

„(4) Aby zároveň nedocházelo k opouštění zemědělské půdy a bylo zajištěno, že půda je udržována v dobrém zemědělském a environmentálním stavu, stanovilo [nařízení č. 1782/2003] rámec Společenství, v němž členské státy přijímají standardy beroucí v úvahu zvláštní charakteristiky daných oblastí, zejména půdní a klimatické podmínky, jakož i stávající způsoby hospodaření, využití půdy, střídání plodin, zemědělské praktiky a strukturu zemědělských podniků. Tento rámec by měl být zachován. […]

[…]

(7) V nařízení [č. 1782/2003] byl uznán kladný vliv stálých pastvin na životní prostředí. Opatření přijatá v uvedeném nařízení na podporu zachování stávajících stálých pastvin, aby se zabránilo hromadné přeměně na ornou půdu, by měla být zachována.

[…]

(23) Zkušenosti s používáním režimu jednotné platby ukazují, že podpora příjmů oddělená od produkce byla v řadě případů poskytnuta příjemcům, jejichž zemědělská činnost tvořila pouze zanedbatelnou část jejich celkové hospodářské činnosti, nebo jejichž podnikatelská činnost se nezaměřovala na zemědělskou činnost nebo se na ni zaměřovala pouze okrajově. Aby se zabránilo poskytování podpory příjmů v odvětví zemědělství takovýmto příjemcům a s cílem zajistit, aby podpora Společenství byla využita výhradně na zabezpečení přiměřené životní úrovně zemědělského obyvatelstva, je třeba dát těm členským státům, ve kterých k takovému přidělování podpory dochází, možnost ukončit vyplácení přímých plateb podle tohoto nařízení takovým fyzickým a právnickým osobám.

[…]

(25) Režimy podpor, na něž se vztahuje [společná zemědělská politika (SZP)], umožňují přímou podporu příjmů, zejména s cílem zajistit zemědělskému obyvatelstvu přiměřenou životní úroveň. Tento cíl je úzce spjat se zachováním venkovských oblastí. Aby se zabránilo jakémukoli nepatřičnému přidělení zdrojů Společenství, je třeba, aby žádná podpora nebyla vyplacena ve prospěch zemědělců, kteří uměle vytvořili podmínky vyžadované pro získání těchto plateb.“

8 Článek 2 tohoto nařízení, nadepsaný „Definice“, stanovil:

„Pro účely tohoto nařízení se:

[…]

b) ‚zemědělským podnikem‘ rozumí soubor všech produkčních jednotek spravovaných zemědělcem, které se nacházejí na území stejného členského státu;

c) ‚zemědělskou činností‘ rozumí produkce, chov zvířat nebo pěstování zemědělských produktů, včetně sklizně, dojení, plemenářské činnosti a chovu zvířat pro zemědělské účely nebo udržování půdy v dobrém zemědělském a environmentálním stavu podle článku 6;

[…]

h) ‚zemědělskou plochou' rozumí jakákoli plocha orné půdy, stálých pastvin nebo trvalých kultur."

9 Článek 6 uvedeného nařízení, nadepsaný „Dobrý zemědělský a environmentální stav", v odst. 1 prvním pododstavci stanovil:

„Členské státy dbají na to, aby veškerá zemědělská půda, a zejména půda, která se již nevyužívá pro účely produkce, byla udržována v dobrém zemědělském a environmentálním stavu. Na základě rámce stanoveného v příloze III stanoví členské státy na vnitrostátní nebo regionální úrovni minimální požadavky týkající se dobrého zemědělského a environmentálního stavu, které zohledňují charakteristiky dotyčných oblastí, zejména půdní a klimatické podmínky, stávající způsoby hospodaření, využití půdy, střídání plodin, zemědělské praktiky a strukturu zemědělských podniků. Členské státy nesmí stanovit minimální požadavky, které nejsou uvedeny v tomto rámci."

10 Článek 19 téhož nařízení, nadepsaný „Žádosti o podporu", v odstavci 1 stanovil:

„Zemědělec předkládá každý rok žádost o přímé platby, v níž jsou popřípadě uvedeny:

a) všechny zemědělské pozemky zemědělského podniku […];

b) platební nároky ohlášené k aktivaci;

c) jakékoli další informace stanovené tímto nařízením nebo dotyčným členským státem."

11 Článek 34 nařízení č. 73/2009, nadepsaný „Aktivace platebních nároků na hektar, na který lze poskytnout podporu", stanovil:

„1. Podpora v rámci režimu jednotné platby se poskytne zemědělcům po aktivaci platebních nároků na hektar, na který lze poskytnout podporu. Aktivované platební nároky opravňují k vyplacení stanovených částek.

2. Pro účely této hlavy se ‚hektarem, na který lze poskytnout podporu', rozumí:

a) jakákoli zemědělská plocha zemědělského podniku, jakož i jakákoli plocha osázená rychle rostoucími dřevinami pěstovanými ve výmladkových plantážích (kód KN ex060290 41), která je využívána k zemědělské činnosti […]

[…]

S výjimkou případů vyšší moci nebo mimořádných okolností musí hektary splňovat podmínku pro poskytnutí podpory v průběhu celého kalendářního roku."

12 Článek 35 tohoto nařízení, nadepsaný „Ohlášení hektarů, na které lze poskytnout podporu", v odstavci 1 stanovil:

„Zemědělec ohlásí pozemky odpovídající ploše hektarů, na které lze poskytnout podporu a k nimž se váže platební nárok. S výjimkou případu vyšší moci nebo mimořádných okolností musí zemědělec těmito pozemky disponovat ke dni stanovenému členským státem a toto datum nesmí být pozdější než datum stanovené v uvedeném členském státě pro změnu žádosti o podporu."

13 Článek 124 uvedeného nařízení, nadepsaný „Plocha v režimu jednotné platby na plochu“, v odstavci 2 stanovil:

„Pro účely poskytování plateb v rámci režimu jednotné platby na plochu lze platby poskytnout na všechny zemědělské pozemky splňující kritéria stanovená v odstavci 1 […]

S výjimkou případu vyšší moci nebo mimořádných okolností musí zemědělec disponovat pozemky uvedenými v prvním pododstavci ke dni stanovenému členským státem, přičemž to nesmí být později než v den stanovený v tomto členském státě pro změnu žádosti o podporu.

Minimální rozloha plochy zemědělského podniku, pro niž je možno žádat o platbu, činí 0,3 ha. Každý nový členský stát však může na základě objektivních kritérií a po schválení Komisí rozhodnout, že stanoví vyšší minimální rozlohu, která však nepřesáhne 1 ha.“

14 Příloha III téhož nařízení, nadepsaná „Dobrý zemědělský a environmentální stav podle článku 6“, uváděla k minimální úrovni péče mimo jiné následující nepovinný standard: „Minimální míra intenzity chovu nebo vhodné režimy“.

15 Nařízení č. 73/2009 bylo zrušeno nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1307/2013 ze dne 17. prosince 2013, kterým se stanoví pravidla pro přímé platby zemědělcům v režimech podpory v rámci společné zemědělské politiky a kterým se zrušují nařízení Rady (ES) č. 637/2008 a nařízení Rady (ES) č. 73/2009 (Úř. věst. 2013, L 347, s. 608).

Nařízení č. 1122/2009

16 Body 8 a 28 odůvodnění nařízení č. 1122/2009 uváděly:

„(8) Pro zajištění řádného provádění režimu jednotné platby uvedeného v hlavě III [nařízení č. 73/2009] by členské státy měly vytvořit systém identifikace a registrace, který zajistí možnost vysledování platebních nároků […]

[…]

(28) Dodržování lhůt pro podávání žádostí o podporu a pro změnu žádostí o podporu ‚na plochu‘, jakýchkoli podkladů, smluv nebo prohlášení je nezbytné pro to, aby vnitrostátní správní orgány mohly plánovat a následně provádět účinné kontroly správnosti žádostí o podporu. […]“

17 Článek 12 tohoto nařízení, nadepsaný „Obsah jednotné žádosti“, v odstavci 1 stanovil:

„Jednotná žádost obsahuje veškeré informace nezbytné k prokázání způsobilosti pro podporu, zejména:

[…]

d) podrobné údaje umožňující identifikaci všech zemědělských pozemků v hospodářství, jejich výměru vyjádřenou v hektarech na dvě desetinná místa, jejich umístění a popřípadě jejich využití […]“

18 Nařízení č. 1122/2009 bylo zrušeno nařízením Komise v přenesené pravomoci (EU) č. 640/2014 ze dne 11. března 2014, kterým se doplňuje nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1306/2013, pokud jde o integrovaný administrativní a kontrolní systém a o podmínky pro zamítnutí nebo odnětí plateb a správní sankce uplatňované na přímé platby, podporu na rozvoj venkova a podmíněnost (Úř. věst. 2014, L 181, s. 48).

Rumunské právo

Zákon o chovu č. 72/2002

19 Článek 4 legea zootehniei nr. 72/2002 (zákon o chovu zvířat č. 72/2002, opětovně zveřejněný, *Monitorul Oficial al României*, část I, č. 235 ze dne 2. dubna 2014) stanovil:

„Chovatelem zvířat se ve smyslu tohoto zákona rozumějí fyzické nebo právnické osoby vlastnící druhy zvířat stanovené v článku 2 a zapsané do zemědělského rejstříku.“

20 Článek 5 odst. 1 tohoto zákona stanovil:

„Chov a využívání zvířat je činnost provozovaná chovateli zvířat bez ohledu na jejich právní status za účelem získávání produktů a živočišných produktů.“

OUG č. 125/2006

21 Článek 7 odst. 1 písm. f) Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 125/2006 pentru aprobarea schemelor de plăți directe și plăți naționale directe complementare, care se acordă în agricultură începând cu anul 2007, și pentru modificarea articolului 2 din Legea nr. 36/1991 privind societățile agricole și alte forme de asociere în agricultură (mimořádné nařízení vlády č. 125/2006, kterým se schvalují režimy přímých plateb a doplňkových vnitrostátních přímých plateb, které jsou poskytovány v oblasti zemědělství od roku 2007, a kterým se mění článek 2 zákona č. 36/1991 o zemědělských společnostech a jiných formách sdružování v zemědělství) ze dne 21. prosince 2006 (*Monitorul Oficial al României*, část I, č. 1043 ze dne 29. prosince 2006), ve znění použitelném ve sporu v původním řízení (dále jen „OUG č. 125/2006“) stanovil:

„Aby mohla být žadatelům poskytnuta platba v rámci režimu jednotné platby na plochu, musí být žadatelé zapsáni v rejstříku zemědělců vedeném Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură [(zemědělská platební a intervenční agentura, Rumunsko)], podat žádost o platbu ve stanovené lhůtě a splnit tyto obecné podmínky:

[…]

f) předložit doklady o legálním užívání půdy, pro kterou byla žádost podána;

[…]“

Vyhláška ministra pro zemědělství a rozvoj venkova č. 246/2008

22 Článek 5 odst. 1 Ordinul ministrului agriculturii și dezvoltării rurale nr. 246/2008 privind stabilirea modului de implementare, a condițiilor specifice și a criteriilor de eligibilitate pentru aplicarea schemelor de plăți directe și plăți naționale directe complementare în sectorul vegetal, pentru acordarea sprijinului aferent măsurilor de agromediu și zone defavorizate (vyhláška ministra pro zemědělství a rozvoj venkova č. 246/2008, kterou se zavádějí způsoby provádění, zvláštní podmínky a kritéria způsobilosti pro vnitrostátní přímé doplňkové platební režimy v odvětví rostlinné výroby pro účely poskytování podpory v souvislosti s agroenvironmentálními opatřeními a pro znevýhodněné oblasti) ze dne 23. dubna 2008 (*Monitorul Oficial al României*, část I, č. 332 ze dne 25. dubna 2008), ve znění použitelném na spor v původním řízení, zněl následovně:

„Za doklady o legálním užívání obecních stálých pastvin v souladu s čl. 7 odst. 1 písm. f) [OUG č. 125/2006] se považují akty osvědčující vlastnické právo, koncesní smlouvy nebo nájemní smlouvy uzavřené mezi správními orgány obce a chovateli zvířat, v nichž je identifikována užívaná půda a osvědčení vydané obecním úřadem v souladu s údaji obsaženými v zemědělském rejstříku. Všechny smlouvy uzavřené před vstupem této vyhlášky v platnost, jejichž předmětem je užívání obecních pastvin, zůstávají v platnosti až do dne zániku právního titulu."

Mimořádné nařízení vlády č. 34/2013

23 Článek 2 Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2013 privind organizarea, administrarea și exploatarea pajiștilor permanente și pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991 ze dne 23. dubna 2013 (mimořádné nařízení vlády č. 34/2013 o správě a využívání stálých pastvin a o změně a doplnění zákona o katastru nemovitostí č. 18/1991, *Monitorul Oficial al României*, část I, č. 267 ze dne 13. května 2013), ve znění použitelném na spor v původním řízení stanovil:

„Pro účely tohoto mimořádného nařízení se následujícími pojmy a výrazy rozumí:

[…]

b) pastviny a sečené louky – zemědělská půda zapsaná na listech vlastnictví pod touto kategorií užívání a určená k produkci pícnin, travin a jiných rostlin určených pro zvířata, které jsou sklízeny sečením nebo zhodnocovány pastvou;

c) velká dobytčí jednotka (VDJ) – standardní měrná jednotka stanovená na základě nutričních potřeb každého druhu zvířat, která umožňuje provést konverzi mezi různými kategoriemi zvířat;

d) uživatel pastvin a luk – chovatel zvířat, fyzická nebo právnická osoba zapsaná v národním zemědělském rejstříku, která vykonává zemědělské činnosti specifické pro kategorii využívání pastvin a sečených luk v souladu se statistickým zařazením hospodářských činností v Evropské unii pro rostlinnou a živočišnou produkci, který je oprávněn užívat zemědělskou půdu a zhodnocuje pastvinu pastvou zvířat, jejichž je vlastníkem, nebo sečením alespoň jednou za rok;

e) národní zemědělský rejstřík (NZR) – soubor údajů v elektronické podobě, který obsahuje identifikační údaje o každém zemědělském podniku v Rumunsku […];

f) držitelé luk – nositelé vlastnického práva, jiného věcného práva k nim nebo osoby, které mají podle občanského práva postavení držitelů nebo dočasných držitelů luk“.

Vyhláška ministra zemědělství, výživy a lesů a ministra pro správu veřejných věcí č. 226/235/2003

24 Ordinul ministrului agriculturii, alimentației și pădurilor și al ministrului administrației publice nr. 226/235/2003 pentru aprobarea Strategiei privind organizarea activității de imbunatatire și exploatare a pajiștilor la nivel național, pe termen mediu și lung (vyhláška ministra zemědělství, výživy a lesů a ministra pro správu veřejných věcí č. 226/235/2003, kterou se schvaluje strategie týkající se organizace činností ke zlepšení a využití lučních porostů na celostátní úrovni ve střednědobém a dlouhodobém horizontu) (*Monitorul Oficial al României*, část I, č. 423 ze dne 17. června 2003), ve znění použitelném na spor v původním řízení obsahovala přílohu I, jejíž kapitola VI bod 1 zněla takto:

„Odpovědnost uživatelů luk

a) Za účelem užívání luk spravovaných místními správními orgány, městy nebo obcemi:

předloží sdružení chovatelů zvířat a chovatelé zvířat, kteří jsou fyzickými nebo právnickými osobami, žádost místnímu správnímu orgánu […]

b) Uživatelé luk, kteří uzavírají koncesní smlouvy, musí splňovat alespoň tyto podmínky:

– být zapsáni v [NZR];

– zaručit minimální intenzitu chovu ve výši 0,3 VDJ/ha u pozemku, k němuž se váže žádost;

– předložit plán pastvy v souladu s ustanoveními kapitoly IV bodě 8 pro období užívání louky, k níž se váže žádost.“

Občanský soudní řád

25 Článek 431 Codul de procedură civilă (občanský soudní řád) v odstavci 2 stanoví:

„Účastníci řízení mohou uplatnit překážku věci pravomocně rozsouzené dříve v jiném sporu, je-li dána souvislost s vyřešením tohoto sporu.“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

26 Společnost Avio Lucos podala u agentury APIA žádost o finanční podporu v rámci režimu jednotné platby na plochu pro rok 2014 týkající se plochy pastvin o rozloze 341,70 ha. K doložení práva užívat tento pozemek předložila tato společnost koncesní smlouvu uzavřenou dne 28. ledna 2013 s Consiliul Local al Comunei Podari (rada obce Podari, Rumunsko) týkající se pastviny nacházející se na území této obce. Podle této smlouvy měla společnost Avio Lucos jakožto koncesionář právo na své nebezpečí přímo využívat pozemek poskytnutý na základě koncese. Byla rovněž povinna využívat pozemek poskytnutý na základě koncese jako pastvinu a bylo jí zakázáno pozemek pronajímat či jej poskytovat v rámci subkoncese.

27 Společnost Avio Lucos následně uzavřela dne 30. ledna 2013 smlouvu o spolupráci se čtyřmi fyzickými osobami. Na základě této smlouvy měla společnost Avio Lucos povinnost poskytnout obecní pastvinu, která je předmětem koncese, k dispozici těmto fyzickým osobám a každoročně na své náklady provádět nezbytné práce údržby, a uvedené fyzické osoby se za to zavázaly dát svá zvířata, mimo jiné ovce, kozy, krávy a koně, k dispozici společnosti Avio Lucos tak, aby pastva na pozemku, který je předmětem koncese, probíhala nepřetržitě a trvale.

28 Po podání příslušné žádosti poskytla agentura APIA společnosti Avio Lucos zálohovou platbu v rámci režimu podpor na plochu – hospodářský rok 2014 v celkové výši 529 340,24 rumunských lev (RON) (přibližně 107 000 eur).

29 Po přezkumu této žádosti však agentura APIA konstatovala, že ke dni uzavření koncesní smlouvy neměla společnost Avio Lucos oprávnění převzít v rámci koncese do užívání veřejné či soukromé obecní pastviny, neboť nebyla chovatelem ani vlastníkem zvířat, což bylo v rozporu s použitelným vnitrostátním právem.

30 S ohledem na toto zjištění přijala APIA rozhodnutí, kterým v souladu s čl. 58 třetím pododstavcem nařízení č. 1122/2009 uložila společnosti Avio Lucos víceleté sankce v celkové výši 555 729,59 RON (přibližně 112 000 eur). Toto rozhodnutí bylo napadeno několika správními opravnými prostředky a soudními žalobami, které byly zamítnuty.

31 A dále agentura APIA vyčíslila pohledávku vůči společnosti Avio Lucos na 529 340,24 RON (přibližně 107 000 eur), což odpovídá částce, která jí již byla vyplacena v rámci režimu jednotné platby na plochu pro rok 2014.

32 Společnost Avio Lucos napadla toto rozhodnutí u Tribunalul Dolj (soud prvního stupně v Dolj, Rumunsko), který její žalobu zamítl. Společnost Avio Lucos podala proti uvedenému rozsudku kasační opravný prostředek ke Curtea de Apel Craiova (odvolací soud v Craiově, Rumunsko), který uvedený rozsudek zrušil a vrátil věc Tribunalul Dolj (soud prvního stupně v Dolj). Rozsudkem ze dne 25. února 2018 uvedený soud žalobu zamítl. Společnost Avio Lucos podala proti uvedenému rozsudku kasační opravný prostředek ke Curtea de Apel Timișoara (odvolací soud v Temešváru, Rumunsko), který je předkládajícím soudem; řízení nyní probíhá.

33 Předkládající soud zdůrazňuje, že není zřejmá odpověď na otázku, zda unijní právo brání vnitrostátní právní úpravě, která pro získání koncese k pastvinám a potažmo finanční podpory v rámci režimu jednotné platby na plochu stanoví povinnost prokázat existenci práva užívat zemědělskou plochu nebo hospodařit na ní nebo povinnost být chovatelem či vlastníkem zvířat. Podle uvedeného soudu mimoto vyvstává otázka, zda činnost vykonávaná konkrétně společností Avio Lucos spadá pod článek 2 nařízení č. 73/2009. A konečně si předkládající soud, který odkazuje na dvě pravomocná soudní rozhodnutí, jimiž byla konstatována nezpůsobilost žádostí o platbu v rámci režimu jednotné platby na plochu pro rok 2014 z důvodu, že nebyla dodržena ustanovení vnitrostátního práva, pokud jde o požadavek na legalitu oprávnění užívat půdu či hospodařit na ní, klade otázku, zda unijní právo brání uplatnění zásady překážky věci pravomocně rozsouzené, která příslušnému vnitrostátnímu soudu znemožňuje posoudit soulad požadavků stanovených vnitrostátním právem s unijním právem v rámci nového sporu týkajícího se zákonnosti pohledávky, na jejímž základě jsou vymáhány částky, jež byly neoprávněně vyplaceny společnosti Avio Lucos.

34 Za těchto podmínek se Curtea de Apel Timişoara (odvolací soud v Temešváru) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Brání [unijní] právo použitelné na finanční podporu týkající se zemědělského roku 2014 – a konkrétně nařízení č. 73/2009 a nařízení č. 1122/2009 – tomu, aby vnitrostátní právo stanovilo povinnost prokázat právo užívat zemědělskou plochu za účelem získání finanční podpory v rámci režimu podpor na plochu?

2) V případě, že výše uvedené [unijní] právo nebrání vnitrostátní právní úpravě uvedené v první otázce, brání [unijní] právo (včetně zásady proporcionality) – v konkrétním případě, v němž právo hospodařit na zemědělské ploše bylo příjemcem doloženo předložením koncesní smlouvy k pastvině (smlouva, na jejímž základě žadatel nabyl za úplatu právo využívat pastvinu na vlastní nebezpečí a ve svůj prospěch) – takové vnitrostátní právní úpravě, která pro platné uzavření takové koncesní smlouvy vyžaduje, aby budoucí koncesionář byl povinně chovatelem nebo vlastníkem zvířat?

3) Lze za zemědělskou činnost ve smyslu článku 2 nařízení č. 73/2009 považovat činnost příjemce režimu podpor na plochu, který uzavřel koncesní smlouvu k pastvině za účelem nabytí práva využívat tuto plochu a nabytí platebních nároků pro rok 2014 a následně uzavře smlouvu o spolupráci s chovateli zvířat, v jejímž rámci jim umožňuje bezplatné využívání půdy, jež je předmětem koncese, k pastvě zvířat, přičemž si příjemce ponechává právo užívat půdu, avšak zavazuje se k tomu, že nebude bránit pastvě, a k udržování pastviny?

4) Brání unijní právo výkladu takové vnitrostátní právní úpravy, jako je čl. 431 odst. 2 občanského soudního řádu – jenž se týká překážky věci pravomocně rozsouzené založené na konečném soudním rozhodnutí, kterým byla konstatována nezpůsobilost žádosti o platbu z důvodu, že nesplňuje vnitrostátní právo, pokud jde o požadavek na legalitu oprávnění užívat půdu či hospodařit na ní, pro kterou bylo pro zemědělský rok 2014 požádáno o režim podpor na plochu (ve sporu, v němž bylo navrhováno zrušení rozhodnutí o uplatnění víceletých sankcí) – který brání analýze souladu těchto vnitrostátních požadavků s [unijním právem] použitelným pro zemědělský rok 2014 v novém sporu, v němž se zkoumá legalita aktu zpětně vymáhajícího částky neoprávněně vyplacené žadateli pro tentýž zemědělský rok 2014, je-li uvedený akt založen na stejné skutkové situaci a na stejných vnitrostátních předpisech, které byly analyzovány v dřívějším pravomocném soudním rozhodnutí?“

K předběžným otázkám

K přípustnosti

35 Rumunská vláda ve svém písemném vyjádření tvrdí, že žádost o rozhodnutí o předběžné otázce je v plném rozsahu nepřípustná, jelikož předkládající soud má k dispozici informace, které mu umožní rozhodnout spor, jenž mu byl předložen. Rumunská vláda konkrétně uvádí, že předkládající soud měl přednostně analyzovat pravidla týkající se „existence věci pravomocně rozsouzené“ uvedená v čl. 431 odst. 2 občanského soudního řádu a žalobu společnosti Avio Lucos zamítnout. V tomto ohledu tato vláda dodává, že jelikož se toto ustanovení použije na spor v původním řízení, jsou první tři otázky bezpředmětné.

36 Společnost Avio Lucos tvrdí, že první a druhá otázka nejsou relevantní pro vyřešení sporu v původním řízení, jelikož se netýkají způsobilosti žadatele být příjemcem jednotné platby na plochu, ale otázky platnosti koncesní smlouvy dotčené v původním řízení.

37 Je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury je věcí pouze vnitrostátního soudu, jemuž byl spor předložen a jenž musí nést odpovědnost za soudní rozhodnutí, které bude vydáno, posoudit s ohledem na konkrétní okolnosti věci jak nezbytnost rozhodnutí o předběžné otázce pro vydání jeho rozsudku, tak relevanci otázek, které klade Soudnímu dvoru. Týkají-li se tedy položené otázky výkladu unijního práva, je Soudní dvůr v zásadě povinen rozhodnout (rozsudek ze dne 15. července 2021, The Department for Communities in Northern Ireland, C-709/20, EU:C:2021:602, bod 55 a citovaná judikatura).

38 Z toho vyplývá, že se na otázky týkající se unijního práva vztahuje domněnka relevance. Odmítnout rozhodnutí o předběžné otázce položené vnitrostátním soudem je ze strany Soudního dvora možné pouze tehdy, je-li zjevné, že žádaný výklad unijního práva nemá žádný vztah k realitě nebo předmětu sporu v původním řízení, jestliže se jedná o hypotetický problém nebo také jestliže Soudní dvůr nedisponuje skutkovými nebo právními poznatky nezbytnými pro užitečnou odpověď na otázky, které jsou mu položeny (rozsudek ze dne 15. července 2021, The Department for Communities in Northern Ireland, C-709/20, EU:C:2021:602, bod 55 a citovaná judikatura).

39 V projednávané věci není úvaha, podle níž by čl. 431 odst. 2 občanského soudního řádu měl předkládající soud vést k zamítnutí žaloby, která k němu byla podána, způsobilá prokázat, že výklad pravidel unijního práva, o jejichž výklad uvedený soud žádá, zjevně nemá žádný vztah ke sporu v původním řízení. V rámci řízení upraveného v článku 267 SFEU jsou totiž funkce Soudního dvora a předkládajícího soudu jasně odlišné a výklad vnitrostátních právních předpisů náleží výlučně předkládajícímu soudu (rozsudek ze dne 15. ledna 2013, Križan a další, C-416/10, EU:C:2013:8, bod 58 a citovaná judikatura).

40 Pokud jde dále o tvrzenou irelevanci první a druhé otázky, je třeba připomenout, že článek 267 SFEU vnitrostátnímu soudu vždy umožňuje, aby Soudnímu dvoru položil otázky týkající se výkladu unijního práva, považuje-li to za vhodné (rozsudek ze dne 15. ledna 2013, Križan a další, C-416/10, EU:C:2013:8, bod 56 a citovaná judikatura). Jak přitom vyplývá z bodu 33 tohoto rozsudku, má předkládající soud za to, že otázka, zda unijní právo brání vnitrostátní právní úpravě, která žadateli ukládá povinnost prokázat právo užívání pozemku nebo hospodaření na něm nebo mít postavení chovatele nebo vlastníka zvířat, aby mohl žádat o koncesi k pastvinám a případně získat finanční podporu v rámci režimu plateb na plochu, je nezbytná pro rozhodnutí sporu, který mu byl předložen.

41 Z toho plyne, že otázky položené předkládajícím soudem jsou přípustné.

K první otázce

42 Podstatou první otázky předkládajícího soudu je, zda musí být nařízení č. 73/2009 a nařízení č. 1122/2009 vykládána v tom smyslu, že brání vnitrostátní právní úpravě, která podmiňuje získání podpory v rámci režimu jednotné platby na plochu tím, že žadatel musí prokázat, že má „užívací právo“ k zemědělské ploše, která je předmětem této žádosti.

43 Je třeba připomenout, že podle čl. 34 odst. 1 nařízení č. 73/2009 se podpora v rámci režimu jednotné platby poskytne zemědělcům po aktivaci platebních nároků na hektar, na který lze poskytnout podporu.

44 Článek 35 odst. 1 tohoto nařízení stanoví, že zemědělec je povinen ohlásit pozemky odpovídající ploše hektarů, na které lze poskytnout podporu a k nimž se váže platební nárok, a že s výjimkou případu vyšší moci nebo mimořádných okolností musí zemědělec těmito pozemky „disponovat“ ke dni stanovenému dotyčným členským státem. Stejně tak podle čl. 124 odst. 2 uvedeného nařízení platí, že pro účely poskytování plateb v rámci režimu jednotné platby na plochu lze platby poskytnout na všechny zemědělské pozemky splňující kritéria stanovená v odstavci 1 tohoto článku a zemědělec s nimi musí – s výjimkou případu vyšší moci nebo mimořádných okolností – „disponovat“ ke dni stanovenému tímto členským státem.

45 Vzhledem k tomu, že nařízení č. 73/2009 neupřesňuje, z jakého titulu musí zemědělec dotyčnými plochami „disponovat“, je třeba při výkladu tohoto ustanovení v souladu s ustálenou judikaturou Soudního dvora vzít v úvahu nejen jeho znění v souladu s jeho obvyklým smyslem v běžném jazyce, ale i jeho kontext a cíle sledované právní úpravou, jejíž je součástí (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 24. června 2010, Pontini a další, C-375/08, EU:C:2010:365, bod 58, a ze dne 29. července 2019, Pelham a další, C-476/17, EU:C:2019:624, bod 28 a citovaná judikatura).

46 Pokud jde zaprvé o znění čl. 35 odst. 1 tohoto nařízení, je třeba uvést, že skutečnost, že zemědělec disponuje plochou, v běžném jazyce v zásadě znamená, že ji zemědělec může užívat dle svého uvážení, aby na ní mohl fakticky vykonávat zemědělskou činnost.

47 Pokud jde zadruhé o kontext tohoto ustanovení, z bodu 43 tohoto rozsudku vyplývá, že podpora v rámci režimu jednotné platby je zemědělcům poskytována po aktivaci platebního nároku na „hektar, na který lze poskytnout podporu“, přičemž tento pojem podle čl. 34 odst. 2 nařízení č. 73/2009 označuje jakoukoli zemědělskou plochu zemědělského podniku používanou k zemědělské činnosti.

48 Tyto pojmy jsou přitom v tomto nařízení definovány. Článek 2 písm. b) uvedeného nařízení definuje pojem „zemědělský podnik“ jako „soubor všech produkčních jednotek spravovaných zemědělcem, které se nacházejí na území stejného členského státu“, v písmeni c) je definována „zemědělská činnost“ jako „produkce, chov zvířat nebo pěstování zemědělských produktů […] nebo udržování půdy v dobrém zemědělském a environmentálním stavu“ a v písmeni h) je „zemědělská plocha“ definována jako „jakákoli plocha orné půdy, stálých pastvin nebo trvalých kultur“.

49 Pokud jde v této souvislosti o požadavek uvedený v čl. 2 písm. b) nařízení č. 73/2009, podle kterého musí být produkční jednotka „spravována“ zemědělcem, Soudní dvůr již rozhodl, že pojem „správa“ neznamená existenci neomezeného oprávnění zemědělce nakládat s dotyčnou plochou v rámci jejího užívání pro zemědělské účely. Zemědělec musí naproti tomu ve vztahu k této ploše disponovat dostatečnou autonomií pro účely výkonu vlastní zemědělské činnosti, což přísluší posoudit předkládajícímu soudu, který přitom zohlední všechny okolnosti projednávaného případu (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 14. října 2010, Landkreis Bad Dürkheim, C-61/09, EU:C:2010:606, body 61 a 62, a ze dne 2. července 2015, Demmer, C-684/13, EU:C:2015:439, bod 58).

50 Zemědělec tedy musí být s to vykonávat určitou rozhodovací pravomoc při užívání dotyčné plochy (rozsudek ze dne 14. října 2010, Landkreis Bad Dürkheim, C-61/09, EU:C:2010:606, bod 63), aby mohl na této ploše vykonávat zemědělskou činnost.

51 Pokud jde zatřetí o cíle sledované dotčenou právní úpravou, bod 23 odůvodnění nařízení č. 73/2009 uvádí, že cílem tohoto nařízení je zabránit poskytování přímé podpory příjemcům, jejichž zemědělské činnosti tvoří pouze zanedbatelnou část jejich celkové hospodářské činnosti nebo jejichž podnikatelská činnost se nezaměřuje na zemědělskou činnost nebo se na ni zaměřuje pouze okrajově. Z článku 39 odst. 1 písm. b) SFEU, jehož podstata je připomenuta v bodě 25 odůvodnění tohoto nařízení, mimoto vyplývá, že režimy podpor v rámci SZP poskytují přímou podporu příjmů, jejímž cílem je zajistit odpovídající životní úroveň zemědělského obyvatelstva, zejména zvýšením individuálních příjmů osob zaměstnaných v zemědělství.

52 Je tedy třeba mít podobně jako generální advokát v bodě 50 svého stanoviska za to, že podpora v rámci režimu jednotné platby na plochu má za cíl zajistit odpovídající životní úroveň zemědělcům, kteří skutečně vykonávají zemědělskou činnost, a tudíž fakticky disponují zemědělskou plochou, na které je tato činnost vykonávána.

53 S ohledem na znění čl. 35 odst. 1 nařízení č. 73/2009, na kontext tohoto ustanovení a na cíl právní úpravy, jejíž je součástí, je třeba mít za to, že pro účely určení, zda zemědělec „disponuje“ pozemky ve smyslu uvedeného ustanovení, toto nařízení nevyžaduje, aby tento zemědělec předložil formální právní titul dokládající jeho „užívací právo“ k předmětné ploše, neboť dostačující v tomto ohledu je prokázání, že tuto plochu skutečně užívá, a prokázání dostatečné autonomie uvedeného zemědělce pro výkon jeho zemědělské činnosti na této ploše.

54 Takový výklad je podpořen zaprvé judikaturou Soudního dvora k pojmu „zemědělská plocha zemědělského podniku“ ve smyslu čl. 44 odst. 2 a 3 nařízení č. 1782/2003. Soudní dvůr totiž v této souvislosti judikoval, že vzhledem k tomu, že tato ustanovení neupřesňují povahu právního vztahu, na jehož základě zemědělec dotyčnou plochu využívá, nelze z uvedených ustanovení vyvodit, že zemědělec musí předmětnými pozemky disponovat na základě smlouvy o nájmu zemědělského pozemku nebo rovnocenné transakce (rozsudek ze dne 14. října 2010, Landkreis Bad Dürkheim, C-61/09, EU:C:2010:606, bod 54).

55 A zadruhé je tento výklad podpořen judikaturou Soudního dvora k pojmu „dostupná plocha hospodářství“, který se nacházel v čl. 12 odst. 2 písm. b) nařízení č. 1254/1999, neboť Soudní dvůr judikoval, že toto ustanovení nepodmiňuje oprávněnost žádosti o podporu předložením platného právního titulu, který dokládá právo žadatele užívat krmné plochy, kterých se tato žádost týká. Jednu z podmínek způsobilosti pro poskytnutí dotyčných prémií naopak představuje skutečné využívání krmné plochy (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 24. června 2010, Pontini a další, C-375/08, EU:C:2010:365, body 62 a 70).

56 Nicméně i když unijní právo neukládá povinnost prokázat „užívací právo“ k zemědělské ploše, je třeba ještě přezkoumat, zda toto právo brání tomu, aby členské státy takovou povinnost stanovily ve své vnitrostátní právní úpravě.

57 V této souvislosti je třeba připomenout, že z čl. 19 odst. 1 nařízení č. 73/2009 vyplývá, že zemědělec předkládá každý rok žádost o přímé platby, v níž jsou případně uvedeny všechny zemědělské pozemky zemědělského podniku, platební nároky ohlášené k aktivaci a jakékoli další informace stanovené tímto nařízením nebo dotyčným členským státem.

58 Kromě toho čl. 12 odst. 1 písm. d) nařízení č. 1122/2009, které stanoví prováděcí pravidla k nařízení č. 73/2009, zejména pokud jde o podmíněnost, modulaci a integrovaný administrativní a kontrolní systém v rámci režimů přímých podpor pro zemědělce stanovených v uvedeném nařízení, stanoví, že jednotná žádost obsahuje veškeré informace nezbytné k prokázání způsobilosti pro podporu, zejména údaje umožňující identifikaci všech zemědělských pozemků v hospodářství, jejich výměru, umístění a případně jejich využití.

59 Nařízení č. 1122/2009 dále v bodě 8 odůvodnění upřesňuje, že pro zajištění řádného provádění režimu jednotné platby uvedeného v hlavě III nařízení č. 73/2009 by členské státy měly vytvořit systém identifikace a registrace, který zajistí možnost vysledování platebních nároků. Jak v podstatě vyplývá z bodu 28 odůvodnění nařízení č. 1122/2009, předložení „veškerých dokladů, smluv nebo prohlášení“ musí vnitrostátním správním orgánům umožnit naplánovat a následně provádět účinné kontroly správnosti žádostí o podporu.

60 Přitom pokud jde o takové doklady, měl již Soudní dvůr ve vztahu k unijní právní úpravě týkající se režimů podpor a podmínek provádění integrovaného administrativního a kontrolního systému v rámci režimů přímých podpor ve prospěch zemědělců, platné před přijetím nařízení č. 1122/2009, příležitost rozhodnout, že členské státy mají prostor pro uvážení, pokud jde o podpůrné doklady a důkazy, které je třeba vyžadovat od žadatele o podporu, pokud jde o plochy, které jsou předmětem jeho žádosti.

61 Soudní dvůr konstatoval, že s ohledem na tento prostor pro uvážení mohou být členské státy oprávněny upřesnit, jaké důkazy mají být předloženy na podporu žádosti o podporu, a to zejména tím, že odkáží na obvyklou praxi na jejich území v odvětví zemědělství ohledně užívání a využívání krmných ploch, jakož i titulů, jež je třeba v souvislosti s tímto využíváním předložit (rozsudek ze dne 24. června 2010, Pontini a další, C-375/08, EU:C:2010:365, bod 82).

62 Soudní dvůr rovněž rozhodl, že členské státy mají prostor pro uvážení při volbě vnitrostátních opatření, která považují za nezbytná k předcházení nesrovnalostem a podvodům a jejich postihování (rozsudek ze dne 24. června 2010, Pontini a další, C-375/08, EU:C:2010:365, bod 76).

63 Soudní dvůr nicméně dodal, že využívání prostoru pro uvážení členskými státy, pokud jde o důkazy, které je třeba předložit k žádosti o podporu, podléhá určitým omezením, zejména pokud jde o možnost uložit žadateli o podporu povinnost předložit platný právní titul dokládající jeho právo užívat plochy, jež jsou předmětem jeho žádosti. V tomto kontextu musí vnitrostátní právní úprava, která tento prostor pro uvážení provádí, dodržovat cíle sledované unijním právem v oblasti přímé finanční podpory zemědělcům a obecné zásady unijního práva, zejména zásadu proporcionality, která vyžaduje, aby prostředky prováděné daným ustanovením byly vhodné k dosažení sledovaného cíle a nepřekračovaly meze toho, co je k jeho dosažení nezbytné [v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 24. června 2010, Pontini a další, C-375/08, EU:C:2010:365, body 86 a 87, a ze dne 17. prosince 2020, Land Berlin (Platební nároky související se SZP), C-216/19, EU:C:2020:1046, bod 35].

64 Je sice na předkládajícím soudu, aby v každém jednotlivém případě ověřil, zda tato zásada byla dodržena (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 24. června 2010, Pontini a další, C-375/08, EU:C:2010:365, bod 89), nicméně v souladu s ustálenou judikaturou Soudního dvora má Soudní dvůr pravomoc poskytnout předkládajícímu soudu veškeré informace k výkladu v rámci unijního práva, které mohou předkládajícímu soudu umožnit, aby posoudil takovou

slučitelnost pro účely rozhodnutí ve věci, jež mu byla předložena (rozsudek ze dne 11. června 2020, Subdelegación del Gobierno en Guadalajara, C-448/19, EU:C:2020:467, bod 17 a citovaná judikatura).

65 V tomto ohledu zaprvé platí – jak uvedl generální advokát v bodě 57 svého stanoviska – že zavedení takové povinnosti, jako je povinnost uvedená v čl. 7 odst. 1 písm. f) OUG č. 125/2006, předložit dokumenty prokazující legální užívání půdy, která je předmětem žádosti o platbu, se jeví být způsobilé zaručit, že cíle SZP, uvedené v bodech 51 a 52 tohoto rozsudku, budou skutečně naplňovány. Cílem takové povinnosti je totiž zejména zabránit tomu, aby žadatel o podporu v rámci režimu jednotné platby mohl zneužívat pozemky jiné osoby v úmyslu obejít unijní právní úpravu týkající se tohoto režimu (obdobně viz rozsudek ze dne 24. června 2010, Pontini a další, C-375/08, EU:C:2010:365, bod 88).

66 Pokud jde zadruhé o otázku, zda tato vnitrostátní právní úprava nepřekračuje meze toho, co je k dosažení uvedeného cíle nezbytné, je třeba připomenout, že přezkum proporcionality musí být proveden zejména s přihlédnutím k cílům SZP, což předpokládá poměření těchto cílů s cílem sledovaným uvedenou právní úpravou (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 23. prosince 2015, Scotch Whisky Association a další, C-333/14, EU:C:2015:845, body 28 a 40).

67 V projednávané věci je třeba poukázat na to, že čl. 5 odst. 1 vyhlášky ministra pro zemědělství a rozvoj venkova č. 246/2008, ve znění použitelném pro spor ve věci v původním řízení stanoví, že „[z]a doklady o legálním užívání obecních stálých pastvin v souladu s čl. 7 odst. 1 písm. f) [OUG č. 125/2006] se považují akty osvědčující vlastnické právo, koncesní smlouvy nebo nájemní smlouvy uzavřené mezi správními orgány obce a chovateli zvířat, v nichž je identifikována užívaná půda a osvědčení vydané obecním úřadem v souladu s údaji obsaženými v zemědělském rejstříku“, a že se tedy podle všeho týká pouze předložení důkazu o legálním užívání obecních stálých pastvin, což přísluší ověřit předkládajícímu soudu. Přitom pokud jde o pastviny spadající jak do veřejné, tak do soukromé oblasti územních správních celků, v projednávaném případě obcí, lze mít za to, že mezi stranami bude zpravidla pořízen formální akt osvědčující užívací právo, takže povinnost předložit takový akt se v takovémto konkrétním případě nejeví jako nepřiměřená.

68 Vzhledem ke všem předchozím úvahám je třeba na první otázku odpovědět tak, že nařízení č. 73/2009 a nařízení č. 1122/2009 musí být vykládána v tom smyslu, že nebrání vnitrostátní právní úpravě, která podmiňuje získání podpory v rámci režimu jednotné platby na plochu povinností žadatele prokázat, že má „užívací právo“ k zemědělské ploše, která je předmětem této žádosti, pokud jsou dodrženy cíle sledované dotyčnou unijní právní úpravou a obecné zásady unijního práva, zejména zásada proporcionality.

K druhé otázce

69 Podstatou druhé otázky předkládajícího soudu je, zda musí být nařízení č. 73/2009 a nařízení č. 1122/2009 vykládána v tom smyslu, že v konkrétním případě, v němž právo hospodařit na zemědělské ploše bylo příjemcem podpory v rámci režimu jednotné platby na plochu doloženo předložením koncesní smlouvy k pastvině spadající do veřejné oblasti územního správního celku, brání vnitrostátní právní úpravě, která podmiňuje platnost takové smlouvy tím, že budoucí koncesionář má postavení chovatele nebo vlastníka zvířat.

70 Je třeba bez dalšího uvést, že z informací obsažených v žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce vyplývá, že povinnost držitele koncese k pastvině mít postavení chovatele nebo vlastníka zvířat nepředstavuje jako taková podmínku způsobilosti pro finanční podporu v rámci režimu jednotné platby na plochu dotčeného v původním řízení. Žadatelé totiž podle všeho musí být podle čl. 7 odst. 1 OUG č. 125/2006 zapsáni do rejstříku zemědělců vedeného agenturou APIA, musí podat žádost o platbu ve stanovených lhůtách a dodržovat obecné podmínky stanovené tímto ustanovením, které takovou povinnost neobsahují.

71 Ze spisu, jejž má Soudní dvůr k dispozici, však plyne, že tato povinnost vyplývá z ustanovení přílohy I vyhlášky ministra zemědělství, výživy a lesů a ministra pro správu veřejných věcí č. 226/235/2003, ve znění použitelném na spor v původním řízení.

72 Vzhledem k tomu, že tato povinnost nevyplývá z unijního práva a spadá do prostoru pro uvážení členských států, je na předkládajícím soudu, aby v souladu s judikaturou připomenutou v bodech 61, 63 a 64 tohoto rozsudku určil, zda takový požadavek respektuje cíle sledované dotyčnou unijní právní úpravou a obecné zásady unijního práva, zejména zásadu proporcionality.

73 Rumunská vláda v tomto ohledu ve svém písemném vyjádření v podstatě uvedla, že se rumunský zákonodárce s ohledem na specifickou situaci zemědělství v Rumunsku, které čelí takovým jevům, jako je opouštění půdy, stárnutí zemědělského obyvatelstva, malý počet mladých zemědělců a velký počet malých podniků, z nichž je značné procento tvořeno částečně samozásobitelskými podniky, rozhodl podmínit uzavření koncesních smluv týkajících se pastvin spadajících do veřejné oblasti územních správních celků tím, že koncesionáři mají postavení držitele nebo vlastníka zvířat. Taková volba, která představuje nikoli podmínku způsobilosti pro režim plateb na plochu, ale platnosti takových smluv o koncesi, přitom podle rumunské vlády spadá do prostoru pro uvážení tohoto zákonodárce.

74 Rumunská vláda uvádí, že stanovením této podmínky usiloval rumunský zákonodárce o to, aby zemědělskému obyvatelstvu zajistil přiměřenou životní úroveň tím, že usnadní přímý přístup co největšímu počtu vlastníků nebo držitelů zvířat k pastvinám ve vlastnictví územních správních celků, a aby zároveň bylo zamezeno tomu, aby z nich mohly mít prospěch hospodářské subjekty, které vykonávají zemědělské činnosti zprostředkovaně. Agentura APIA ve své odpovědi na otázky položené Soudním dvorem k písemnému zodpovězení dodala, že pro většinu chovatelů zvířat je jediným zdrojem potravy pro zvířata v létě vegetace získaná z lučních porostů, takže je důležité, aby chovatelé zvířat mohli získat koncesi k lučním porostům v místě, kde žijí a chovají svá zvířata.

75 Jak přitom v podstatě uvedl generální advokát v bodě 68 svého stanoviska, takový cíl respektuje cíle sledované unijním právem v dané oblasti. Jak totiž vyplývá z bodu 52 tohoto rozsudku, má podpora v rámci režimu jednotné platby na plochu za cíl zajistit přiměřenou životní úroveň zemědělcům, kteří skutečně vykonávají zemědělskou činnost, a tudíž fakticky disponují zemědělskou plochou, na které je tato činnost vykonávána.

76 Kromě toho – s výhradou ověření, která musí provést předkládající soud – se povinnost být vlastníkem nebo chovatelem zvířat jeví být, jak vyplývá z bodu 74 tohoto rozsudku, způsobilá k uskutečnění cíle sledovaného rumunským zákonodárcem, který spočívá v usnadnění přímého přístupu k pastvinám ve vlastnictví územních správních celků co největšímu počtu těchto vlastníků nebo chovatelů v situaci, kdy – jak bylo uvedeno v tomtéž bodě – jediným zdrojem potravy pro hospodářská zvířata v létě je vegetace získaná z lučních porostů.

77 Vzhledem k tomu, že se tato povinnost týká pouze možnosti určité osoby získat koncesi k pastvině spadající do veřejné oblasti územních správních celků, nejeví se, že by předmětná vnitrostátní právní úprava překračovala meze toho, co je k dosažení tohoto cíle nezbytné, což musí ověřit předkládající soud, a to s přihlédnutím k požadavkům stanoveným judikaturou citovanou v bodě 66 tohoto rozsudku.

78 Vzhledem k předchozím úvahám je třeba na druhou otázku odpovědět tak, že nařízení č. 73/2009 a nařízení č. 1122/2009 musí být vykládána v tom smyslu, že v konkrétním případě, v němž právo hospodařit na zemědělské ploše bylo příjemcem podpory v rámci režimu jednotné platby na plochu doloženo předložením koncesní smlouvy k pastvině spadající do veřejné oblasti územního správního celku, nebrání vnitrostátní právní úpravě, která podmiňuje platnost takové smlouvy tím, že budoucí koncesionář má postavení chovatele nebo vlastníka zvířat.

K třetí otázce

79 Podstatou třetí otázky předkládajícího soudu je, zda čl. 2 písm. c) nařízení č. 73/2009 musí být vykládán v tom smyslu, že pojem „zemědělská činnost“ zahrnuje činnost, kterou určitá osoba v rámci koncese převezme do užívání pastvinu a později uzavře smlouvu o spolupráci s chovateli zvířat, na základě které tito chovatelé nechají pást zvířata na půdě poskytnuté v rámci koncese, přičemž si koncesionář ponechá právo užívání půdy, ale zaváže se k tomu, že nebude omezovat pastvu a bude na své náklady provádět práce nezbytné k údržbě pastvin.

80 Pojem „zemědělská činnost“ je definován v čl. 2 písm. c) nařízení č. 73/2009 jako produkce, chov zvířat nebo pěstování zemědělských produktů včetně sklizně, dojení, plemenářské činnosti a chovu zvířat pro zemědělské účely a jako udržování půdy v dobrém zemědělském a environmentálním stavu podle článku 6 tohoto nařízení.

81 Ve sporu v původním řízení se jeví být nesporné, že činnost společnosti Avio Lucos nespadá pod první modelový případ týkající se produkce, chovu zvířat nebo pěstování zemědělských produktů. Jak totiž zdůraznil generální advokát v bodě 73 svého stanoviska, zvířata, jež chovatelé poskytli společnosti Avio Lucos na základě článku 8 smlouvy o spolupráci dotčené ve věci v původním řízení, byla vždy držena, chována a využívána k pastvě těmito chovateli.

82 Pokud jde o druhý modelový případ, týkající se udržování půdy v dobrém zemědělském a environmentálním stavu, čl. 6 odst. 1 nařízení č. 73/2009 stanoví, že členské státy dbají na to, aby veškerá zemědělská půda byla udržována v dobrém zemědělském a environmentálním stavu, a stanoví na vnitrostátní nebo regionální úrovni minimální požadavky týkající se dobrého zemědělského a environmentálního stavu na základě rámce stanoveného v příloze III tohoto nařízení, které zohledňují „charakteristiky dotyčných oblastí“, přičemž tento článek dodává, že tyto státy nesmí stanovit minimální požadavky, které nejsou uvedeny v tomto rámci.

83 Rumunská vláda v této souvislosti ve svém písemném vyjádření uvedla, že rumunský zákonodárce zavedl nepovinný standard „minimální míra intenzity chovu nebo vhodné režimy“, který je výslovně stanoven a povolen ustanoveními této přílohy III. Rumunská vláda uvádí, že tento zákonodárce tak v rámci systému podmíněnosti stanovil od roku 2012 „udržování trvalých pastvin zachováním minimální intenzity pastvy ve výši 0,3 VDJ/ha nebo sečení uvedených pastvin alespoň jednou ročně“.

84 Komise ve svém písemném vyjádření rovněž zdůraznila, že podle oznámení Rumunska o zavedení minimálních požadavků k udržení dobrého zemědělského a environmentálního stavu pro rok pro podání žádosti 2014 „musí zemědělci vyvinout následující úsilí ke splnění normy na minimální intenzitu chovu či vhodných režimů: sekat porost minimálně jednou za rok nebo zajistit minimální intenzitu pastvy (minimálně 0,3 zvířat na hektar) za účelem udržování půdy (stálých pastvin) v dobrém stavu“.

85 V projednávané věci z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že podle článku 7 smlouvy o spolupráci uzavřené mezi společností Avio Lucos a chovateli zvířat se společnost Avio Lucos zavazuje „každoročně na své náklady zajistit uklizení pastviny, odstranění toxického plevele a odvod přebytečné vody z pozemku, a dohlédnout na to, aby byly zajištěny optimální podmínky pro obnovu pastviny“. S výhradou ověření, která musí provést předkládající soud, se přitom jeví, že taková činnost spadá pod jednu z činností, jež jsou alternativně uvedeny v oznámení zmíněném v předchozím bodě, a spadá tudíž pod pojem „zemědělská činnost“ ve smyslu čl. 2 písm. c) nařízení č. 73/2009.

86 Takový výklad je ostatně v souladu s cíli uvedenými v tomto nařízení, jak vyplývají zejména z bodů 4 a 7 jeho odůvodnění, které se týkají udržování pastvin v dobrém zemědělském a environmentálním stavu, přičemž je uznáván kladný vliv stálých pastvin na životní prostředí.

87 Vzhledem k předchozím úvahám je třeba na třetí otázku odpovědět tak, že čl. 2 písm. c) nařízení č. 73/2009 musí být vykládán v tom smyslu, že pojem „zemědělská činnost“ zahrnuje činnost, kterou určitá osoba v rámci koncese převezme do užívání pastvinu a později uzavře smlouvu o spolupráci s chovateli zvířat, na základě které tito chovatelé nechají pást zvířata na půdě poskytnuté v rámci koncese, přičemž si koncesionář ponechá právo užívání půdy, ale zaváže se k tomu, že nebude omezovat pastvu a bude na své náklady provádět práce nezbytné k údržbě pastvin, pokud tyto práce splňují podmínky stanovené v nepovinném standardu uvedeném v příloze III tohoto nařízení.

Ke čtvrté otázce

88 Podstatou čtvrté otázky předkládajícího soudu je, zda musí být unijní právo vykládáno v tom smyslu, že brání tomu, aby v právním řádu členského státu byla uplatněna zásada překážky věci pravomocně rozsouzené, která v rámci sporu mezi týmiž účastníky řízení, jenž se týká legality aktu nařizujícího navrácení částek vyplacených žadateli o podporu v rámci režimu jednotné platby na plochu, brání tomu, aby soud, jenž ve věci rozhoduje, posoudil, zda jsou s unijním právem v souladu vnitrostátní požadavky týkající se legality oprávnění k hospodaření na zemědělské ploše, jež je předmětem žádosti o podporu, z důvodu, že tento akt nařizující navrácení vyplacených částek je založen na týchž skutečnostech a týchž vnitrostátních právních předpisech jako skutečnosti a právní předpisy, které byly analyzovány v dřívějším rozhodnutí, jež nabylo právní moci.

89 Jak uvádí předkládající soud, vyplývá tato otázka ze skutečnosti, že se agentura APIA dovolávala překážky věci pravomocně rozsouzené, která se váže ke dvěma pravomocným rozsudkům, kterými byly zamítnuty žaloby společnosti Avio Lucos, jejichž předmětem byl zaprvé návrh na zrušení rozhodnutí, kterým byly této společnosti uloženy víceleté sankce za rok 2014 a které je zmíněno v bodě 30 tohoto rozsudku, a zadruhé návrh na zrušení protokolu o zjištění nesrovnalostí vztahujícího se k témuž roku. Oba tyto akty jsou přitom založeny na rozhodnutí

agentury APIA, podle kterého měla být společnost Avio Lucos vyloučena z platby v rámci režimu podpory na plochu z důvodu, že vzhledem k tomu, že neměla postavení chovatele zvířat, neprokázala, že legálně užívala obecní pastvinu dotčenou v původním řízení.

90 Předkládající soud v této souvislosti uvádí, že s ohledem na vnitrostátní právní nauku týkající se čl. 431 odst. 2 občanského soudního řádu může být námitka vycházející z překážky věci pravomocně rozsouzené, která se váže ke konečnému rozhodnutí, platně vznesena v rámci soudního řízení pouze tehdy, pokud právní vztah dovolávaný při této příležitosti je nejen totožný s právním vztahem, který byl předtím přezkoumán v rámci řízení, v němž bylo vydáno toto konečné rozhodnutí, ale je rovněž výslovně či implicitně součástí tohoto předchozího řízení. Překážka věci pravomocně rozsouzené se tak podle předkládajícího soudu uplatní i v případech, kdy nová žaloba uvádí soudce do situace, kdy musí zcela nebo částečně zopakovat nebo popřít právní vztah, kterému bylo vyhověno nebo který byl zamítnut v dřívějším rozsudku. V projednávaném případě přitom bylo rozsudky uvedenými v předchozím bodě rozhodnuto ve sporech mezi týmiž stranami, a sice agenturou APIA a společností Avio Lucos, a týkaly se týchž skutečností, a sice žádosti o jednotnou platbu na plochu pro rok 2014.

91 Úvodem je třeba poukázat na to, že jak vyplývá z odpovědi na první a druhou otázku, za předpokladu, že jsou dodrženy cíle sledované dotyčnou unijní právní úpravou a obecné zásady unijního práva, zejména zásada proporcionality, nebrání unijní právo ani tomu, aby byla ve vnitrostátním právu s cílem získání přímé podpory v rámci režimu jednotné platby na plochu zavedena povinnost prokázat „užívací právo“ k zemědělské ploše, ani – v konkrétním případě, v němž příjemce doložil právo hospodařit na zemědělské ploše předložením koncesní smlouvy k pastvině ve vlastnictví územního správního celku – vnitrostátní právní úpravě, která platné uzavření takové koncesní smlouvy podmiňuje tím, že budoucím koncesionářem může být pouze chovatel nebo vlastník zvířat.

92 Je třeba připomenout význam, který má jak v unijním právním řádu, tak ve vnitrostátních právních řádech zásada překážky věci pravomocně rozsouzené. Za účelem zajištění stability práva a právních vztahů i řádného výkonu spravedlnosti je totiž důležité, aby soudní rozhodnutí, která se po vyčerpání možných opravných prostředků nebo po uplynutí lhůt stanovených pro tyto opravné prostředky stala konečnými, již nemohla být zpochybněna (rozsudky ze dne 3. září 2009, Fallimento Olimpiclub, C-2/08, EU:C:2009:506, bod 22; ze dne 17. října 2018, Klohn, C-167/17, EU:C:2018:833, bod 63, a ze dne 2. dubna 2020, CRPNPAC a Vueling Airlines, C-370/17 a C-37/18, EU:C:2020:260, bod 88 a citovaná judikatura).

93 Unijní právo tudíž nenutí vnitrostátní soud k tomu, aby nepoužil vnitrostátní procesní pravidla, která se soudním rozhodnutím spojují překážku věci pravomocně rozsouzené, třebaže by jejich nepoužití umožnilo napravit vnitrostátní stav neslučitelný s tímto právem (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 3. září 2009, Fallimento Olimpiclub, C-2/08, EU:C:2009:506, bod 23; ze dne 26. ledna 2017, Banco Primus, C-421/14, EU:C:2017:60, bod 47, a ze dne 2. dubna 2020, CRPNPAC a Vueling Airlines, C-370/17 a C-37/18, EU:C:2020:260, bod 89 a citovaná judikatura).

94 Unijní právo tudíž nevyžaduje ani to, že by vnitrostátní soudní orgán musel ze zásady pozměnit své rozhodnutí zakládající překážku věci pravomocně rozsouzené, tak aby zohledňovalo výklad relevantního ustanovení tohoto práva, který podal Soudní dvůr (rozsudek ze dne 2. dubna 2020, CRPNPAC a Vueling Airlines, C-370/17 a C-37/18, EU:C:2020:260, bod 90 a citovaná judikatura).

95 V projednávané věci není předkládající soud žádán, aby přehodnotil rozhodnutí zakládající překážku věci pravomocně rozsouzené. Předkládající soud naproti tomu uvádí, že je spor v původním řízení založen na témž právním vztahu, jaký vedl k oběma pravomocným rozsudkům uvedeným v bodě 89 tohoto rozsudku, takže na základě zásady překážky věci pravomocně rozsouzené, jak je vykládána vnitrostátním právem, nemohou být uvedené rozsudky zpochybněny rozsudkem, který musí být vydán ve věci v původním řízení.

96 V této souvislosti je třeba připomenout, že vnitrostátním soudům přísluší vykládat ustanovení vnitrostátního práva v co největším možném rozsahu tak, aby mohla být použita způsobem přispívajícím k provedení unijního práva (rozsudek ze dne 11. listopadu 2015, Klausner Holz Niedersachsen, C-505/14, EU:C:2015:742, bod 31 a citovaná judikatura).

97 Kromě toho požadavek konformního výkladu ukládá vnitrostátním soudům, včetně soudů, jejichž rozhodnutí nelze napadnout opravnými prostředky, povinnost případně změnit ustálenou judikaturu, vychází-li z výkladu vnitrostátního práva, který je neslučitelný s unijním právem. Vnitrostátní soud se proto nemůže oprávněně domnívat, že nemůže vnitrostátní ustanovení vyložit v souladu s unijním právem, pouze z toho důvodu, že toto ustanovení bylo jinými soudy vyloženo ve smyslu, který není s tímto právem slučitelný, nebo že jej takovým způsobem uplatňují příslušné vnitrostátní orgány (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 4. března 2020, Telecom Italia, C-34/19, EU:C:2020:148, body 60 a 61 a citovaná judikatura).

98 V projednávané věci je třeba uvést, podobně jako to učinil generální advokát v bodě 89 svého stanoviska, že se předmět rozsudků uvedených v bodě 89 tohoto rozsudku a předmět rozsudku, který má být vydán v projednávané věci, nejeví jako totožný, jelikož se sice vztahují k týmž skutkovým okolnostem, nicméně se týkají se legality odlišných správních rozhodnutí.

99 V každém případě přísluší předkládajícímu soudu, aby ověřil, zda podle vnitrostátního práva překážka věci pravomocně rozsouzené, která se pojí s uvedeným rozsudkem, zahrnuje skutečnosti vztahující se k projednávané věci, a případně posoudil důsledky stanovené uvedeným právem (obdobně viz rozsudek ze dne 4. března 2020, Telecom Italia, C-34/19, EU:C:2020:148, bod 57).

100 Při neexistenci unijní právní úpravy v dané oblasti totiž podmínky naplňování zásady překážky věci pravomocně rozsouzené spadají na základě zásady procesní autonomie vnitrostátních právních řádů členských států do působnosti těchto právních řádů. Tyto podmínky však nesmějí být méně příznivé než ty, kterými se řídí obdobné situace ve vnitrostátním právu (zásada rovnocennosti), ani nesmějí být upraveny tak, aby v praxi znemožňovaly nebo nadměrně ztěžovaly výkon práv přiznaných unijním právním řádem (zásada efektivity) (rozsudky ze dne 4. března 2020, Telecom Italia, C-34/19, EU:C:2020:148, bod 58, a ze dne 2. dubna 2020, CRPNPAC a Vueling Airlines, C-370/17 a C-37/18, EU:C:2020:260, bod 91 a citovaná judikatura).

101 Soudní dvůr již v tomto ohledu rozhodl, že každý případ, v němž vyvstává otázka, zda vnitrostátní procesní ustanovení znemožňuje nebo nadměrně ztěžuje použití unijního práva, musí být posuzován s přihlédnutím k místu tohoto ustanovení v řízení jako celku, k jeho průběhu a k jeho zvláštnostem u různých vnitrostátních orgánů. Z tohoto hlediska je třeba případně zohlednit základní zásady vnitrostátního soudního systému, jako například ochranu práva na obhajobu, zásadu právní jistoty a řádný průběh řízení (rozsudek ze dne 2. dubna 2020, CRPNPAC a Vueling Airlines, C-370/17 a C-37/18, EU:C:2020:260, bod 93 a citovaná judikatura).

102 Pokud jde o věc v původním řízení, jeví se, že takový výklad zásady překážky věci pravomocně rozsouzené, jaký vyplývá z bodu 90 tohoto rozsudku, brání zpochybnění nejen soudního rozhodnutí zakládajícího překážku věci pravomocně rozsouzené, a to i za předpokladu, že by tímto rozhodnutím bylo porušeno unijní právo, ale v rámci občanskoprávního soudního řízení týkajícího se týchž skutečností i jakéhokoliv zjištění vztahujícího se k témuž právnímu vztahu, jaký vedl k oběma pravomocným rozsudkům.

103 Jak v podstatě uvedl generální advokát v bodě 92 svého stanoviska, takový výklad zásady překážky věci pravomocně rozsouzené by tedy vedl k tomu, že pokud by bylo dřívější rozhodnutí soudu, které se stalo konečným, založeno na výkladu, který je v rozporu s unijním právem, opakovalo by se nesprávné použití tohoto práva v každém rozhodnutí přijatém občanskoprávními soudy týkajícím se téhož právního vztahu, aniž by bylo možné tento výklad učiněný v rozporu s uvedeným právem napravit (obdobně viz rozsudek ze dne 2. dubna 2020, CRPNPAC a Vueling Airlines, C-370/17 a C-37/18, EU:C:2020:260, bod 95 a citovaná judikatura).

104 Takové překážky účinnému uplatňování norem unijního práva přitom nelze rozumně odůvodnit zásadou právní jistoty, a je tedy třeba mít za to, že odporují zásadě efektivity (obdobně viz rozsudek ze dne 2. dubna 2020, CRPNPAC a Vueling Airlines, C-370/17 a C-37/18, EU:C:2020:260, bod 96 a citovaná judikatura).

105 Vzhledem k předchozím úvahám je třeba na čtvrtou otázku odpovědět tak, že unijní právo musí být vykládáno v tom smyslu, že brání tomu, aby v právním řádu členského státu byla uplatněna zásada překážky věci pravomocně rozsouzené, která v rámci sporu mezi týmiž účastníky řízení, jenž se týká legality aktu nařizujícího navrácení částek vyplacených žadateli o podporu v rámci režimu jednotné platby na plochu, brání tomu, aby soud, jenž ve věci rozhoduje, posoudil, zda jsou s unijním právem v souladu vnitrostátní požadavky týkající se legality oprávnění k hospodaření na zemědělské ploše, jež byla předmětem žádosti o podporu, z důvodu, že tento akt nařizující navrácení vyplacených částek je založen na týchž skutečnostech, o něž se přou tíž účastníci řízení, a na týchž vnitrostátních právních předpisech jako skutečnosti a právní předpisy, které byly analyzovány v dřívějším rozhodnutí, jež nabylo právní moci.

K nákladům řízení

106 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (druhý senát) rozhodl takto:

1) **Nařízení Rady (ES) č. 73/2009 ze dne 19. ledna 2009, kterým se stanoví společná pravidla pro režimy přímých podpor v rámci společné zemědělské politiky a kterým se zavádějí některé režimy podpor pro zemědělce a kterým se mění nařízení (ES) č. 1290/2005, (ES) č. 247/2006, (ES) č. 378/2007 a zrušuje nařízení (ES) č. 1782/2003, ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1310/2013 ze dne 17. prosince 2013, a nařízení Komise (ES) č. 1122/2009 ze dne 30. listopadu 2009, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení č. 73/2009, pokud jde o podmíněnost, modulaci a integrovaný administrativní a kontrolní systém v rámci režimů přímých podpor pro zemědělce stanovených v uvedeném nařízení, a k nařízení Rady (ES) č. 1234/2007, pokud jde o podmíněnost**

v rámci režimu přímé podpory pro odvětví vína, musí být vykládána v tom smyslu, že nebrání vnitrostátní právní úpravě, která podmiňuje získání podpory v rámci režimu jednotné platby na plochu povinností žadatele prokázat, že má „užívací právo“ k zemědělské ploše, která je předmětem této žádosti, pokud jsou dodrženy cíle sledované dotyčnou unijní právní úpravou a obecné zásady unijního práva, zejména zásada proporcionality.

2) **Nařízení č. 73/2009, ve znění nařízení č. 1310/2013, a nařízení č. 1122/2009 musí být vykládána v tom smyslu, že v konkrétním případě, v němž právo hospodařit na zemědělské ploše bylo příjemcem podpory v rámci režimu jednotné platby na plochu doloženo předložením koncesní smlouvy k pastvině spadající do veřejné oblasti územního správního celku, nebrání vnitrostátní právní úpravě, která podmiňuje platnost takové smlouvy tím, že budoucí koncesionář má postavení chovatele nebo vlastníka zvířat.**

3) **Článek 2 písm. c) nařízení č. 73/2009, ve znění nařízení č. 1310/2013, musí být vykládán v tom smyslu, že pojem „zemědělská činnost“ zahrnuje činnost, kterou určitá osoba v rámci koncese převezme do užívání pastvinu a později uzavře smlouvu o spolupráci s chovateli zvířat, na základě které tito chovatelé nechají pást zvířata na půdě poskytnuté v rámci koncese, přičemž si koncesionář ponechá právo užívání půdy, ale zaváže se k tomu, že nebude omezovat pastvu a bude na své náklady provádět práce nezbytné k údržbě pastvin, pokud tyto práce splňují podmínky stanovené v nepovinném standardu uvedeném v příloze III tohoto nařízení.**

4) **Unijní právo musí být vykládáno v tom smyslu, že brání tomu, aby v právním řádu členského státu byla uplatněna zásada překážky věci pravomocně rozsouzené, která v rámci sporu mezi týmiž účastníky řízení, jenž se týká legality aktu nařizujícího navrácení částek vyplacených žadateli o podporu v rámci režimu jednotné platby na plochu, brání tomu, aby soud, jenž ve věci rozhoduje, posoudil, zda jsou s unijním právem v souladu vnitrostátní požadavky týkající se legality oprávnění k hospodaření na zemědělské ploše, jež byla předmětem žádosti o podporu, z důvodu, že tento akt nařizující navrácení vyplacených částek je založen na týchž skutečnostech, o něž se přou tíž účastníci řízení, a na týchž vnitrostátních právních předpisech jako skutečnosti a právní předpisy, které byly analyzovány v dřívějším rozhodnutí, jež nabylo právní moci.**

Podpisy.